

[Vilhelm Rasmussen.]

skelse og andre henholdende Momenter. Jeg mener derfor, at det er rigtigt ud fra de Erfaringer, man i det hele taget har gjort, at Paragraffen ikke længere sætter en Aldersgrænse.

Hvad § 2 angaar — en Paragraf, der handler om Katastration efter egen Begæring —, er der den Udvidelse, at en saadan Operation ogsaa skal kunne tilstedes Mennesker, som paa Grund af deres seksuelle Ejendommeligheder har betydeligere sjælelige Lidelser. Det er naturligvis vanskeligt for en Lægmand, der ikke kommer ud for saadanne Tilfælde i sin almindelige Livserfaring, at dømme her. Her maa man henholde sig til, hvad Retslægeraadet siger, og hvad Justitsministeren for sit Vedkommende ad juridisk Vej erfarer, men jeg vil saa godt tro, at der er mange Mennesker, som har meget alvorlige sjælelige Lidelser paa Grund af de Vanskeligheder, det seksuelle valder dem, og der er vist ikke nogen Tvivl om, at de kan hjælpes ved at faa den her nævnte Tilladelse. Jeg vil gerne her parentetisk indskyde, at dette Forslag jo bl. a. i en ganske overordentlig høj Grad er et Forslag om at komme Mennesker til Hjælp, hvor de ikke selv er i Stand til at klare sig. I § 2, Stk. 3, gøres det muligt at kastrere psykisk abnorme, men medens dette Udtryk i § 1 kun gjaldt andre psykisk abnorme end aandssvage, er Udtrykket i denne Paragraf mere omfattende, fordi her falder ogsaa aandssvage, som jo maa kaldes psykisk abnorme, ind under Paragraffens Bestemmelser. Dog skal disse psykisk abnorme, for at en Kastration kan tillades dem, være under en Anstalts Forsorg. I det sidste Stykke gøres det dernæst muligt, at en saadan Operation kan blive foretaget, selv om Personen ikke har naaet Myndighedsalderen, og dette sker ud fra Erfaringer og Synspunkter som dem, jeg før lagde for Dagen i de almindelige Bemærkninger med Hensyn til Seksualitetens Betydning og de Virkninger, Seksualiteten kan have i uheldig Retning, før Myndighedsalderen er indtraadt.

§ 4 handler om tvungen Kastration af Forbrydere, der har naaet Myndighedsalderen. Det er meget forstaaeligt, at denne Paragraf sætter stærke Følelser i Bevægelse — det kan jo bl. a. ses af den Kronik, der i Dag staar i „Politiken“, skrevet af Landsdommer Poul Skadhauge. Men naar man saaledes lader sig sætte meget kraftigt i Bevægelse af sin Følelse, fordi Kastration unægtelig er et Indgreb i den menneskelige Organisme og en betydelig Ændring i dens

Bygning, saa maa man jo ikke glemme, at Paragraffen kun tillader et saadant Indgreb, naar Personen er en Forbryder, der har gjort sig skyldig i de groveste Forbrydelser, som fremfor alt er en Krænkelse af andres Legeme, men ved Siden deraf en dyb og alvorlig Krænkelse af andres sjælelige Liv. Man kan derfor efter mit Skøn — og det mener jeg, Landsdommeren har gjort — overdrive sin Humanitet. Selvfølgelig skal vi i et Kultursamfund ogsaa være humane over for de groveste Forbrydere, men Forudsætningen maa dog være den, at man i endnu højere Grad er human over for de fuldkomne uskyldige Mennesker, som har været eller kan blive Genstand for Forbrydernes forbryderiske Handlinger. Er der nogen, som Samfundet bør beskytte, naar en Beskyttelse er mulig, saa er det efter min Mening Kvinderne, som bør beskyttes over for Mennesker, der er Voldtægtsforbrydere, og af hvem man altsaa kan frygte Gentagelse af en saadan Handling, og dernæst Børnene, som bør beskyttes mod enhver Art Sædelighedsforseelse. Det drejer sig i dette Lovforslag slet ikke om Straf for begaaede Forbrydelser — hvad den Ting angaar, har vi jo Straffeloven, som vi maa holde os til —, det drejer sig om, efter at Straffeloven og dens Bestemmelser er fuldbyrdet, at foretage en Operation, som erfaringsmæssigt efter Retslægeraadets Udtalelser paa een Gang er en heldig Samfundsforanstaltning og en Art Forsorg for den, der har gjort sig skyldig i en grov Forbrydelse, og som af den Grund har faaet sin Straf i Henhold til Loven. Man kan slet ikke, saaledes som Landsdommeren her gør det i sin Kronik, paaberaabe sig Grundloven, som unægtelig siger, at Domsmyndigheden tilhører Domstolene. Jeg tror, at denne ærværdige Jurist overser, at Domsmagtens Myndighed naturligvis er begrænset til at dreje sig om juridiske Spørgsmaal. Der fældes jo daglig fra Morgen til Aften Domme, der ikke er juridiske Domme. Der er dernæst ogsaa den store Grundfejl i Landsdommerens Betragtninger, at han forsvarer Domstolene ud fra den Betragtning, at Dommerne er uafsættelige; men det gælder jo slet ikke, hvor vi har Nævningedomstole.

Naar der i en Kronik af en højlerd Jurist er to saa fundamentale Fejl, kan man efter min Mening ikke tillægge den alt for stor Betydning, hvormed jeg naturligvis ikke vil sige, at man ikke nok skal tage under Overvejelse de Betragtninger, der synes mig at være forstandige i denne Kronik, naar vi i Udvalget kommer til For-